

[Aksel Larsen.]

blevet garneret med ubestemte antydninger af, at man jo også kan overveje kapitalvindingsskat, udbyttebegrænsning og måske andet, altså antydninger af, hvad man kan overveje.

Ud fra denne plan, hvis det kan kaldes en plan, har regeringen bedt arbejdsmarkedets parter forhandle, og den har selv dels indledt forhandlinger med tjenestemændene, dels opsagt overenskomsterne med de statsansatte. Om den så også vil have de overenskomster med de kommunalt ansatte, der ikke er forhandlet færdig og ikke er trådt i kraft, opsagt, det vides ikke, men det er vel meningen.

Regeringen har modtaget et fælles svar fra LO og Arbejdsgiverforeningen. Det er i formen velvilligt, idet man går ud fra, at når man tager samfundsøkonomiske hensyn fra organisationernes side, så vil regeringen føre en økonomisk politik, der bl. a. tager sigte på stabile priser. Man lover et mere endeligt svar den 8. december på betingelse af, at regeringen forinden har afgjort, hvordan tjenestemændenes lønns- og reguleringsvilkår bliver. Det forekommer mig, at det havde været rimeligt, om fagbevægelsen og tjenestemændene som forudsætning for forhandlinger overhovedet havde forlangt klarhed over hele den af regeringen påtænkte økonomiske politik, hvori lønpolitikken så skulle indpasses.

Det er jo i grunden, jeg må sige horribelt, at regeringen vil have et ja til sit lønpolitiske udspil uden at fortælle lønmodtagerne, hvordan den økonomiske politik i øvrigt bliver, ja, uden at kunne give besked om, hvad man vil gøre for at bremse prisstigningerne, når prisstoppet ophører den 1. marts 1971.

Det forekommer mig også mærkværdigt, at regeringen har så dårlige rådgivere, at den tror, pristalsreguleringen i sig selv er roden til de økonomiske vanskeligheder, og at næsten alt vil ordne sig, hvis man kan få pristalsreguleringen afskaffet. Jeg ser ganske vist, at finansministeren på det konservative landsrådsmøde proklamerede, at nu er prisstigningerne standset, prismøllen er sat i stå, sagde han, og så kan man uden betænkeligheder afskaffe pristalsreguleringen. Hvis finansministeren selv troede, at

priserne var bragt varigt i ro, kunne regeringen ganske roligt lade pristalsreguleringen bestå, så ville der jo ikke komme nogen pristalsstigninger, ingen lønforhøjelser. I øvrigt er det en ubestridelig kendsgerning, at når lønningerne reguleres opad på grund af, at et to gange barberet pristal viser stigning, så kommer lønstigningerne fra et halvt til trekvart år efter, at den registrerede prisstigning har fundet sted. Man behøver altså ikke at være i tvivl om, hvad der var først, lønen eller ægget.

Vi står nu i den situation, at regeringen har fremlagt sin politik med pristalsreguleringens afskaffelse som krumtapaksel, og at vel samtlige lønmodtagerorganisationer har sagt nej hertil og til regeringens lønpolitiske udspil overhovedet. Under denne udvikling har folketinget som sådant været holdt udenfor. Ja, der har nok været møder i 21 mands udvalget, men heller ikke dér har der været forhandlinger. Der har været stillet spørgsmål til regeringen, som den har besvaret mere eller mindre tilfredsstillende, men uden at man af dens svar eller udtalelser overhovedet har kunnet komme til klarhed over, hvad den vil gøre ud over at føre lønpolitik, og hvorvidt den vil føre sin lønpolitik igennem.

Statsministeren har forklaret os, at regeringen står fast på sin plan og ikke vil tage den af bordet, samt at regeringen føler sig bundet af dagsordenen af 15. maj. Han har i næste åndedrag betonet, at planen er et forhandlingsoplæg, og før man ser, hvad forhandlingerne kan føre til, kan der intet siges om, hvad regeringen vil gøre. Lønningministeren har til tjenestemændene sagt, at de skam ikke må tro, at det påtænkte lønnævn er noget særligt. De konservatives ordfører, hr. Haunstrup Clemmensen, har sagt, at det med pristalsreguleringen skam ikke er noget kardinalpunkt. Alt dette tyder virkelig på en vis forhandlingsvilje, men finansministeren, hvis stemme måske har større konservativ vægt, har på det konservative landsrådsmøde determineret sagt, at regeringen veg i 1968, og det var en fejl, at regeringen veg efter 30. april, og det var måske en fejl, men at der vil falde en hård og berettiget dom over regeringen, hvis den nu for tredje gang ligervis som Christian II, der sejlede frem og tilbage over Lille-Bælt